

2

Je fiets terugvinden in de fietsenree aan de schoolpoort is vaak een hele klus. Eigenlijk mag je er niet parkeren – *gebruik de ondergrondse fietsenstalling* – maar niemand waagt zich daarin. Gevolg: honderden fietsen staan en liggen tot vlak voor de ingang. Dat ik vanmorgen bijna te laat was, heeft nu zijn voordelen. Ik hoef maar één fiets te verplaatsen om bij de mijne te komen. Ik trek 'm met een korte ruk uit het meterslange pak erachter en wandel naar de straat.

Ik steek de straat over, zwier mijn been over het zadel en race ervandoor. Weg, fietsenkerkhof. Weg, school. Is ook een kerkhof, flitst het door mijn hoofd. Haast meteen besef ik dat ik zoiets niet mag denken. Dat het nergens op slaat. Milan is zo weer op de been en misschien houdt alle narigheid nu op.

Op straat is er weinig volk. Een oud vrouwtje dat de stoep veegt. Een man die uit zijn wagen stapt om een brief te posten. Dat mensen dat nog doen. Ik krijg al mijn post per mail. Een kat die de straat kruist. Nergens messendragers of vuilbekkerij. Even loer ik over mijn schouder. Alles veilig. Misschien moet mijn moeder een briefje voor me

schrijven: *Wegens uitzonderlijke omstandigheden: gelieve Daan vanaf heden altijd tien minuten vroeger van school te laten gaan. Dank u voor uw begrip.*

De buitenlucht doet me deugd na het benauwende verhoor. Ik had het gevoel dat Sleegers en Peeters dwars door me heen konden kijken. Dat ze wisten dat ik de mes-trekker ken. Natuurlijk ken ik hem. Ward. Maar als ik dat vertel, wordt alles alleen maar erger. Voor mij en voor Milan. Die messteek is een duidelijke waarschuwing: 'Bek houden!' Bovendien is Ward maar een hulpje. Wat haalt het uit als ik hem verklik? De opdrachtgever, daar gaat het om. Maar er is een machtswissel geweest. Sven is geen leider meer. Wie dan wel? Milan en ik weten het nog steeds niet. Zodra we de *big shot* hebben, verklappen we alles. Ook al nemen we daarmee een groot risico en komen we misschien toch nog in de problemen. Al is het maar om zo onze eigen schuld in te lossen...

Het is kwart voor vijf. Normaal gaat nu de schoolbel. In de gang wacht ik altijd op Milan. Of hij op mij. We zijn twee handen op één buik. Nu ligt mijn vriend in het ziekenhuis. Zou ik hem kunnen bezoeken? Ik hoef nog niet naar huis. Mijn moeder komt pas rond half zes thuis en Lucas is oud genoeg om eventjes alleen te zijn. Iets houdt me tegen. Angst. Twijfels. Milan heeft erg veel bloed verloren... Je weet maar nooit... Wat als het niet goed komt?

Ik ga even bij Milans moeder langs. Ik was er vorige week nog om onze trektocht van komende zomer voor te bereiden. We reizen dan met Milans ouders naar Ierland. Terwijl zij bij familie logeren, zullen Milan en ik gaan trekken. Haar in de wind. De groene heuvels in. Hopelijk gooit de messentrekkerij geen roet in het eten...

Milans huis is hier vlakbij. Zou zijn moeder het al weten? Dat zal brulmans toch wel gedaan hebben? Als ze nog nergens van afweet... dan moet ik het doen! Voor ze het van een vreemde hoort. Ach, de helft van de buurt weet vast al van de steekpartij. Ofwel hebben ze de loeiende sirene van de ziekenwagen gehoord. Ofwel heeft zoon- of dochterlief een sms'je gestuurd. Handig voor dealers en steamers, die mobieltjes op school. Staan directie en leerkrachten daar ooit bij stil?

Ik trap stevig door. Een fikse rugwind duwt me vooruit. Daar is Milans huis al. Het is een klein rijhuis in een wat verwaarloosde buurt. Het dak ligt schots en scheef, het lijkt of het bij de minste wind kan instorten. 'Milans ouders zouden beter wat meer in hun huis investeren in plaats van in verre reizen,' vindt mijn moeder.

Ik parkeer mijn fiets tegen de gevel en bel aan. *Blackie* keft. Verder geen beweging, geen voetstappen, geen gerommel aan de voordeur. Is Milans moeder er niet? Misschien is ze bij Milan in het ziekenhuis. Misschien vervloekt ze me op dit ogenblik omdat ik Milan niet heb beschermd.

Tik, tik, tik. Voetstappen in de gang. Tik, tik, tik. Niet zo agressief als bij Sleeghers. Getrippel eerder. Slepnd gaat de voordeur open. Milans moeder. Haar neus is rood, haar ogen zijn bloeddoorlopen. In haar hand houdt ze een verfrommelde zakdoek. Ik ben even van slag. Gelukkig klaart haar gezicht wat op.

'Daan, kom binnen! Ik wilde je opbellen. Ik ben net terug van het ziekenhuis.'

Ze doet een stap opzij om me binnen te laten. We lopen door de lange, smalle gang. Er staan twee fietsen tegen de muur. Goed dat ik niet zo breed gebouwd ben als Sleeghers. Milans fiets staat er niet bij. Natuurlijk niet. Die staat nog op school. Ik had 'm beter meegebracht. Terwijl ik me naar de huiskamer wurm, springt *Blackie* tegen me op. Gelukkig roept Milans moeder hem kordaat tot de orde. Ik hou niet zo van dat springbeest.

We gaan op de bank zitten terwijl *Blackie* zich op bevel van Milans moeder braafjes in zijn mand neervlijt.

'Hoe... hoe is het met Milan?' vraag ik met een klein hartje.

'Niet zo best. Ik mocht niet lang bij hem blijven... Hij ligt in coma op intensieve zorgen en...'

Haar stem hapert. Haar onderlip trilt. Even ziet het ernaar uit dat ze in tranen zal uitbarsten, maar ze herpakt zich. 'Milan is lelijk toegetakeld. Het mes heeft een slagader in zijn buik geraakt en zijn dunne darm is geperforeerd. Ze

moesten onmiddellijk opereren. Ze hebben me vlak voor de operatie opgebeld. Hoe ik daarna heelhuids in het ziekenhuis geraakt ben, is me een raadsel. Ik was wel te laat. Ze waren al bezig. Ik mocht de operatiezaal niet binnen. Meer dan een uur heb ik gewacht. Het was de hel. Niemand die me iets kon vertellen. Om gek van te worden!’ Ontzet kijkt Milans moeder me aan. Ik voel met haar mee, maar vind geen troostwoorden.

‘Uiteindelijk kreeg ik te horen dat de operatie redelijk goed was verlopen, maar wat betekent dat: redelijk goed?’

Tranen lopen haar over de wangen.

‘Redelijk goed... Zoals hij daar nu ligt, lijkbleek, met al die leidingen en tubes, en met dat infuus... het ziet er akelig uit. Ze vrezen voor buikvliesontsteking. Hij krijgt antibiotica en vocht en ze willen hem minstens vierentwintig uur in een kunstmatig coma houden. En ik heb niet eens met hem kunnen praten!’

Ik kan mijn oren niet geloven. Vierentwintig uur in coma... Hoe kan het zo erg zijn, zo erg...

‘Zo’n goeie jongen! Waar heeft hij dat aan verdiend?’ jammert Milans moeder. Ze snuit een paar keer haar neus, bergt daarna de zakdoek op in de mouw van haar trui.

‘Vandaag kun je hem nog niet bezoeken, Daan,’ zegt ze terwijl ze nog wat nasottert. ‘Alleen familie. Per twee, voor tien minuutjes. Morgenavond weten we misschien meer.’ ‘Ik... Het spijt me zo, mevrouw.’

Meer krijg ik er niet uit. Woede borrelt in me op. Die rotzak van een Ward. Hij had nee kunnen zeggen. Je steekt iemand toch niet neer omdat een kleine dictator je dat opdraagt? In mijn broekzakken bal ik mijn handen tot vuisten. Als die lafaard hier stond, ramde ik hem in elkaar. Maar hij zit lekker veilig thuis en ik kan niets doen en niets zeggen. Ik heb geen bewijzen. Je kunt er donder op zeggen dat niemand durft te getuigen. Niets gezien, niets gehoord, zo overleven we op onze school. Verdomme! Waarom heb ik niet beter opgelet? Ik liep vlak naast Milan. Als ik alerter was geweest, had ik de aanval misschien kunnen verhinderen. Waarom heeft Ward mij er niet uitgepikt in plaats van Milan?

‘Denk vooral niet dat het jouw schuld is, Daan,’ zegt Milans moeder zacht. ‘Jij hebt dit niet gewild. Je bent Milans vriend.’

Dan, na een korte aarzeling: ‘Enig idee wie het gedaan heeft?’

Ik schud het hoofd. Ik voel me niet op mijn gemak. Het is zoals bij Sleeghers. Maar anders. Hier geen vurige ogen die gaten in mijn hoofd branden. Wel een blik vol liefde en geduld. Ik kijk naar mijn schoenen. Het bloed stuwt naar mijn kop. Door te zwijgen hou ik die lafaard de hand boven het hoofd. Wie de dader van een moordpoging beschermt, is medeplichtig. Verandert dat als het slachtoffer ook vindt dat je moet zwijgen? Ik wou dat ik met Milan

kon overleggen. Horen, zien en zwijgen was onze leuze.

Horen, zien en zwijgen, ik hou vol.

‘Iets drinken?’

‘Dank je, liever niet. Mijn broertje is alleen thuis,’ stamel ik.

Ik wil weg. Weg van alles en iedereen. Tot rust komen, alleen op mijn kamer.

Ik sta op. Wandel de woonkamer uit, de gang door. *Blackie* holt me keffend achterna. In geen tijd heeft hij me ingehaald en springt hij weer tegen mijn benen aan. Zijn lange nagels krabben door mijn jeans heen. Snel trek ik de voordeur open. Lucht. Adem in, adem uit.

Milans moeder omhelst me.

‘Dag, mevrouw. Alles komt goed,’ hoor ik mezelf zeggen.

Ik zie de teleurstelling in haar ogen. Ze had op me gerekend, maar ik maak me uit de voeten. Alweer.